

Geneza i pionierzy tańca współczesnego

Co to jest taniec współczesny?

Nazwa „tańca współczesnego” opisuje różne techniki i style wykorzystywane na zajęciach i w choreografiach tanecznych.

Taniec współczesny powstał na początku lat 20-tych jako reakcja na sztywną technikę baletu i jego surowe zasady. Pionierzy tańca współczesnego, tacy jak Martha Graham, Isadora Duncan złamały te zasady szukając swobody ruchów przy użyciu naturalnych linii ciała i energii, co pozwala na większy zakres płynności ruchu.

Taniec współczesny charakteryzuje wszechstronność, może być tańczony do niemal każdego stylu muzyki lub łączyć się z różnymi formami tańca, tworząc nowe style ruchu.

Pionierzy, twórcy technik tańca współczesnego, nowatorzy:

- 1) **Isadora Duncan (lata 1900)** – stworzyła oryginalny, niepowtarzalny styl oparty na własnej filozofii. Czerpała z nowych tendencji tańca modern, której była pionierką. W tańcu widziała wyraz wolnej myśli i radykalnie sprzeciwiała się ograniczeniom, jakie narzucał taniec klasyczny. Wywarła ogromny wpływ na całokształt przyszłej sztuki scenicznej i na wygląd przyszłych pokoleń tancerzy. Odrzuciła paczkę i pointy, przywdziała grecką tunikę, tańczyła bosą z rozpuszczonymi włosami, co było szokujące dla ówczesnej publiczności. Jako pierwsza pokazała się ubrana tylko w obcisły trykot.
- 2) **Doris Humphrey (lata 30)** – jej doświadczenia w dziedzinie ruchu i dynamiki ciała ludzkiego koncentrują się na zagadnieniu upadku (zejścia do ziemi: fall-upadek) i powstania (powrót do pierwotnej pozycji-recovery). Ruch jest zawarty pomiędzy nieruchomą pozycją pionową (w staniu) a ciałem leżącym w parterze, co nadaje tańcowi dramatyczny charakter. Humphrey wyodrębniła następujące właściwości ruchu:
 - RYTM (powtarzające się wielokrotnie upadki i powstania)
 - DYNAMIKĘ (natężenie ruchu, które się zmienia)
 - RYSUNEK W PRZESTRZENI

3) **Martha Graham (lata 40)** – punktem wyjścia techniki Graham jest poznanie przez tancerza możliwości ruchowych własnego ciała i wynikająca stąd pełna świadomość i kontrola pracy mięśni, stawów w trakcie każdego ruchu, przy czym praca ta musi odbywać się w granicach naturalnego ich funkcjonowania. Technika ta służy wyodrębnieniu wszystkich grup mięśniowych, bazuje ona na:

- CONTRACTION (ruchu dośrodkowym, kurczącym mięśnie)
- RELEASE (ruchu wydłużającym)
- CONTROLLED FALLS (kontrolowane upadki, zejścia na podłogę)

Technikę tą cechuje uwarunkowana oddechem koordynacja i dynamika ruchów, duża ekspresja, uwolnienie od ruchów klasycznych ale włączenie niektórych elementów tańca klasycznego (plie, releve), włączenie naturalnych ruchów człowieka, jak: chód, bieg, skok, wyrażanie ciałem stanów wewnętrznych, pójście w stronę dramaturgii tanecznej.

4) **Witold Jurewicz (czasy nam współczesne)** – twórca techniki ruchu, wykorzystującej punkt podparcia jako podstawę do ruchu zgodnego z indywidualną motoryką ciała.